

Chương Bốn Mười Bảy

TỔ TÌNH KHÓ GỖ

Thấy đối phương thì thâm to nhỏ, Xích Tiêu Tử cười lớn:

– Sao? Các người đã thương lượng xong chưa?

Viên Trưởng Lão cười ha hả:

– Các người có gì thì cứ đưa ra xem thử coi nào.

Xích Tiêu tử cười ngạo mạn:

– Các người mà tiếp được ta sẽ thề không trở về Đông Hải.

Xích Hà Tử không nói, nàng xoa tóc phủ kín bờ vai, và tay phải đưa ống sên lên miệng.

Giống y như những người thổi kèn thử, chỉ nghe mấy tiếng sên ngăn ngắt, chỉ mấy tiếng ngắt ngứn thôi, nhưng bọn Giang Hàn Thanh chợt nghe đầu óc quay cuồng y như những người chuẩn choáng hơi men.

Đồng Uyển Như nói nhỏ:

– Hãy cấp tốc dàn thế trận, Phi Loan hãy ngồi xuống nhanh đi.

Thật không ai ngờ chỉ mấy tiếng ngăn ngắt mà hiệu lực lại dị thường như thế ấy, đó là chỉ mới thử giọng thôi chứ chưa đi vào khúc chính, thế mà ai ai cũng cảm thấy tâm thần xao động.

Viên Trưởng Lão rút nhanh thanh kiếm báu và bước về hướng chính Nam.

Thiên Ninh Tử cũng vội vàng đứng vào hướng Tây nghiêm chỉnh.

Vệ Thái Quân cũng đã cảm thấy sự tình trầm trọng, bà vội cho hai tên tùy nữ lui ra đại sảnh còn mình và Giang Hàn Thanh cấp tốc đứng vào vị trí đã được phân công.

Đồng Uyển Như độc thủ trung ương bố trí thế trận.

Tôn Phi Loan, Chu Long Chu và Vệ Tinh Cô đã được Đồng Uyển Như cảnh cáo nên vội ngồi xếp bằng dưới đất.

Thấy chúng nhân đã bố trí Ngũ Hành Trận, Xích Linh Tử biến sắc kêu lên:

– Nhị đệ, Tam muội, ngu huynh cảm thấy vị cô nương họ Đồng bố trí trận pháp rất thông thiên địch số, Thiên Ma Khúc của chúng ta e khó lòng thắng họ, theo ý ngu huynh thì chúng ta không nên đối đầu với họ.

Xích Hà Tử bĩu môi:

– Đại sư huynh bình thời thận trọng đó là điều tốt, nhưng hôm nay đương đầu với kẻ thù sống chết, chúng ta còn phải kiêng dè nữa chứ? Luôn cả một đứa con nít miệng

còn hơi sữa mà chúng ta cũng không chống nổi thì mong gì nói đến chuyện bình Đông Hải?

Xích Tiêu Tử nói:

– Tam muội nói đúng lắm, chúng ta đã bằng lòng giúp Ngư Mục một tay, chẳng lẽ vừa lâm trận đã chạy hay sao? Lành dữ gì cũng phải hạ chúng rồi sẽ tính.

Câu nói của Xích Tiêu Tử chưa dứt thì ống sên của Xích Hà Tử đã trỗi lên.

Ống sên vừa đặt vào môi là thanh âm réo rắt kéo dài gần như bất tận, thanh âm tuy nhu hòa như nghe ra ai oán lạ lùng y lúc ấy chợt nghe tiếng tiêu cất lên cao vút, tiếng sên vốn trầm trầm ai oán này giờ cũng vút vút theo, họ bắt đầu làm một cuộc hòa âm.

Chỉ khác một điều là hai khúc cường độ khác nhau, một là cương một là nhu. Giá như riêng biệt từng khúc thì có lẽ cũng không có gì đáng nói nhưng đằng này họ đang hòa điệu chỏi tai.

Không hiểu họ đang hòa tấu như thế nào, chỉ nghe âm thanh trộn vào nhau lúc như than khóc, lúc như cười cợt, lúc như trăm ngàn vũ công đang thi nhau vũ khúc, lúc thì lại như mưa phủ gió bay.

Đúng là ảo tượng, đúng là ma án, bọn Tôn Phi Loan ngồi xếp bằng giữa trận, tuy người nào công lực cũng khá, nhưng giờ bỗng như tiêu tan đâu mất, tay chân họ bắt đầu rũ liệt, trí óc mơ hồ.

Viên Trưởng Lão vùng thét lên một tiếng một tiếng như lụa xé, tay kiếm của ông ta cũng vùng lên tạo thành một chiếc móng tỏa nhiều màu.

Ông ta vừa khởi thế thì Thiên Ninh Tử, Giang Hàn Thanh cũng liền động theo, những thanh trường kiếm trong tay họ dẹt thành những giải lụa luôn luôn biến thay màu sắc.

Cây Long Đầu Trượng của Vệ Thái Quân vừa hất lên thì tay trái của bà tung thanh trường kiếm lên, tiếng thép rung khua nghe nhỏ mà ngân ngân không dứt.

Bốn người thủ bốn hướng vụt cùng phát động, kiếm quang của họ che khắp trận thế, tạo thành một ảo ảnh lạ kỳ.

Tiếng tiêu, tiếng sên cứ kéo lê thê, hình như người thổi không bao giờ ngưng hơi, họ đã vận dụng toàn thân công kỳ thứ công lực chỉ tung ra bằng hơi vào hai chiếc ống lạ.

Tiếng sên tiếng tiêu vụt xốc lên và Xích Hà Tử cũng vụt đứng lên, vùng tóc của nàng phủ lòa xòa, đôi mắt của nàng vụt long lên và có lưng của nàng y như chất thép dẻo quặt theo ý muốn.

Nàng đã bắt đầu vũ khúc.

Tiếng tiêu của Xích Tiêu Tử vụt đổi giọng y như tiếng kèn gợi tình của giống dân thiểu số, và tư thế của Xích Hà Tử cũng chợt khêu gợi lạ lùng.

Hai thứ âm thanh đã hòa nhau làm một và vũ khúc tuy không trần trướng, nhưng vì tư thế của Xích Hà Tử làm cho ai cũng cảm thấy như đang đứng trước một vũ nữ thoát y.

Không kể những người nhỏ tuổi như Vệ Thái Quân, Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh Tử, khi thấy tiếng tiêu, tiếng sên và vũ khúc là tay kiếm của họ chậm ngay.

Đồng Uyển Như vụt thét lớn:

– Thiên Ma Vũ Khúc.

Tiếng thét của Đồng Uyển Như có công hiệu lạ lùng, sau đó là tiếng thét của Thiên Ninh Tử, Viên Trưởng Lão, Vệ Thái Quân và cuối cùng là của Giang Hàn Thanh, những thanh trường kiếm cũng theo tiếng thét ấy mà trở thành nhanh chóng.

Bên góc trận, Thiên Ninh Tử vung thanh trường kiếm tung lên mấy lượt và thành linh xả ngay vào đầu Xích Tiêu Tử.

Đang như say mê tiếng tiêu của chính mình, thân ảnh của Xích Tiêu Tử lão đảo như người say rượu, thế nhưng khi thanh thất tinh kiếm của Thiên Ninh Tử xả xuống thì không biết bằng cách nào, hấn lại nghiêng mình và lưỡi kiếm trượt qua.

Không dám chậm trễ, Vệ Thái Quân lật đật hất thanh trường kiếm tạo thành bảy đạo ngân quang chặn ngay đường tới của Xích Hà Tử.

Nhưng cách vũ của cô nàng rất là kỳ diệu, không thấy nàng tránh né, cũng không thấy nàng đỡ gạt, nhưng cây Long đầu Trượng và thanh trường kiếm trên tay Vệ Thái Quân có chặt chẽ cách nào, nàng cũng vẫn phiêu phiêu lướt khỏi một cách dễ dàng.

Thành linh tiếng sên của Xích Hà Tử vụt như gấp gấp, từ chậm đến nhanh biến chuyển dị thường và từ bên kia tiếng tiêu của Xích Tiêu Tử cũng chọt vút theo thật cao.

Thanh âm biến đổi bất ngờ làm Giang Hàn Thanh bỗng nghe tay kiếm của mình phát run khan,

Vệ Thái Quân, Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh Tử công lực tuy thâm hậu, nhưng bây giờ dưới áp lực của tiếng tiêu, tiếng sên kỳ dị, làm cho ba người cũng cảm thấy khốn đốn.

Ba cô gái ngồi xếp bằng trong khi mồ hôi đổ ròng ròng, họ gần như không còn ngồi vững được.

Bây giờ thì chỉ còn một mình Đồng Uyển Như, nàng đứng yên giữa trận không động đậy.

Và bây giờ thì Xích Hà Tử vụt phóng mình lên.

Vũ khúc của nàng bây giờ không ở dưới đất mà ở lưng chừng, chính giờ phút đó càng làm cho những người thủ trận càng thêm bủn rủn.

Thành linh, Đồng Uyển Như thét lên một tiếng, thân hình nàng nhấc bổng lên, năm ngón tay cùng vương chĩa ra một lúc luồng chỉ phong nhắm đúng vào yếu huyệt của Xích Hà Tử.

Đang ở giữa lưng chừng, nhưng Xích Hà Tử vẫn uốn mình lộn nhanh, chỉ phong của Đồng Uyển Như bay vượt ra ngoài.

Thế nhưng nàng chỉ tránh được bốn luồng, luồng thứ năm trúng ngay vào Công Tôn Huyết bên chân phải.

Từ trên rơi xuống và vì huyết đạo bị chế nên Xích Hà Tử không còn sử dụng chân phải được, nàng rơi xuống đầu ghim trên đất và nàng cứ để y như thế, tay nàng vẫn giữ chặt ống sên ở vành môi.

Tiếng sên vẫn không hề dứt đoạn. Nàng chống đầu xuống đất làm cho xiêm y lộn ngược, phần thân dưới của nàng bày ra lồ lộ, nhưng nàng vẫn không hề chú ý, tay vẫn giữ ống sên nơi miệng và tiếng sên vẫn cứ kêu lê thê.

Xích Tiêu Tử hét lên:

– Đại sư huynh, anh nữ đứng nhìn sự thảm bại của đồng môn phải không?

Tiếng hét vừa dứt là hấn cũng lộn ngược lại y như Xích Hà Tử và cả hai bắt đầu vũ bằng cách đưa hai chân múa ngược.

Xích Linh Tử biến sắc, ông ta cho tay vào túi lấy ra một chiếc khánh ngọc và dậm đánh lên.

Đồng Uyển Như rúng động kêu lên:

– Đạo trưởng trợ Trụ vi ngược, hãy coi chừng ăn năn không kịp.

Xích Linh Tử chưa kịp đánh vào chiếc khánh thì tiếng kêu của Đồng Uyển Như làm cho ông ta buông xụi tay theo.

Ngư Mục vùng gọi lớn:

– Thời cơ đã cấp bách lắm rồi, nếu đạo trưởng không ra tay thì nhị vị đồng môn không làm sao cứu được.

Keng!

Tiếng hét của Ngư Mục làm cho Xích Linh Tử giật mình và tiếng khánh nổi lên.

Một tiếng khánh đã đánh rồi thì không còn ngừng được nữa, tay của Xích Linh Tử y như cái máy đánh tiếp theo luôn.

Keng keng.

Hai tiếng khánh nữa nổi lên và tiếng tiêu, tiếng sên cũng vùng biến đổi.

Đây là vũ khúc cuối cùng mà cũng là vũ khúc độc hại nhất khi tiếng khánh hòa âm.

Bọn Tôn Phi Loan bò càng dưới đất, cả ba người ôm ngực nhăn nhó như sắp sửa đứt hơi.

Viên Trưởng lão, Vệ Thái Quân, Thiên Ninh Tử và Giang Hàn Thanh bỗng nghe huyết khí vùng đảo nghịch, tay cầm kiếm của họ buông xuôi.

Nhưng cũng trong tiếng khánh thứ ba của Xích Linh Tử thì thân ảnh của Đồng Uyển Như vụt nhấc cao.

Nàng thét lên một tiếng, cả người lảo nhảo tạo thành một giải thanh quang vút thẳng vào người của Xích Linh Tử.

Bị đánh bất ngờ, Xích Linh Tử lật đật nghiêng mình nhảy lùi xa hơn một trượng.

Ánh kiếm tắt ngay, nhánh san hô màu hồng để treo chiếc khánh ngọc của Xích Linh Tử vừa bị bể thì tiếng tiêu tiếng sên cũng dứt hẳn luôn.

Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử té dài xuống đất nằm bất động, da mặt của hai người phút chốc biến thành màu tím sậm.

Lúc ra đi, Độc Tẩu Chu Tiềm đã trao cho Chu Long Chu một bình thuốc và nói rằng:

– Bình sinh sở học và độc chất của cha thu gọn trong bình này, chỉ một bình nhỏ này thôi nhưng nó có khả năng làm cho thiên quân vạn mã tan thành cát bụi .

Chu Long Chu đã y theo lời dặn và cuối cùng nàng đã thành công.

Trong khi Xích Linh Tử đánh tiếng khánh thứ ba thì Chu Long Chu ngã bò dưới đất, nhưng nàng cố ráng sức, một tay ôm ngực chịu đựng, một tay bắn mạnh độc phẫn vào Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử.

Phần vì độc phẫn quá mạnh, phần thì hai người chống đầu xuống đất nên bị độc phẫn chui vào mũi thật nhanh, âu đó cũng là một sự tình cờ mà Thiên Ma Vũ Khúc đành thảm bại.

Sau khi đánh bể khánh ngọc, Đồng Uyển Như chống thanh trường kiếm đứng yên, nàng nhìn Xích Linh Tử bằng tia mắt nghiêm nghị nhưng nàng không nói.

Nhờ thân pháp hơn người nên Xích Linh Tử tránh thoát được đường kiếm thần tốc của Đồng Uyển Như, nhưng tinh thần ông ta cũng bị xao động một lúc khá lâu mới bình tâm lại được.

Nhìn vào thi thể của hai đồng đạo, Xích Linh Tử thở dài:

– Số kiếp! Âu cũng là kiếp số .

Ông ta quay nhìn Đồng Uyển Như và hỏi:

– Có phải cô nương đã dùng Bất Kiếm Thuật?

Đồng Uyển Như gật đầu:

– Đúng, Đạo trưởng có muốn thử lại hay không?

Xích Linh Tử lắc đầu thở ra:

– Cô nương đã được chân truyền của linh tôn đường, bản đạo vốn không phải có lòng thanh danh đoạt lợi, bản đạo xin cáo lui.

Xích Linh Tử cúi xuống nhặt ngọc tiêu và ngọc sên, ông ta nhìn hai chiếc thây đang bốc khói đen mà rơi nước mắt và chậm chậm bước đi không quay lại.

Nhìn theo bóng dáng của Xích Linh Tử, ánh mắt như sao của Đồng Uyển Như từ từ tiêu tán tinh anh và nàng nhắm lại dưỡng thần.

Bát Kiếm Thuật là thứ mà khi dùng rất tốn hao nguyên khí, nếu phải dùng lâu nhất định sẽ hôn mê.

Chính vì thế nên Bát Kiếm Thuật chỉ dành khi giải quyết giây phút mất còn chứ không hề được dùng bừa bãi.

Thấy Phúc Đạo Tam Tiên thảm bại, hai người chết, một người đi, Ngư Mụ thét lên một tiếng vung cây thiết trượng lao thẳng vào giữa trận.

Chỉ cần Thiên Ma Vũ Khúc bị phá là tinh thần mọi người trở lại bình thường, cho nên khi thấy Ngư Mụ xông vào là Viên Trưởng Lão thét lên:

– Ngư Mụ, lão phu đang đợi ở đây.

Thanh trường kiếm của ông ta nhắc lên, một đạo thanh quang rợn lạnh bao phủ chung quanh.

Vệ Thái Quân, Thiên Ninh Tử và Giang Hàn Thanh cùng cử động binh khí ào vào.

Ngư Mụ thét lên một tiếng, cánh tay mới mọc của bà vùng thò dài ra, tiếp liền theo là ngọn Cửu Chuyển Huyền Âm chưởng.

Ngọn chưởng tung ra trong khi Ngư Mụ đang quay mặt về phía Viên Trưởng Lão, Vệ Thái Quân và Thiên Ninh Tử, cho nên cả ba người bị ngọn chưởng quét ngang dội ngược, họ cùng cảm thấy như huyết khí nghịch đảo làm cho ba người nhất thời không thể tiến lên.

Chỉ có Giang Hàn Thanh là đứng nghịch chiều, nên hắn không mang thương nhưng chưởng phong phản đàn cũng làm cho hắn phải thối lui liên tiếp.

Thật không ai ngờ cánh tay bị phế, bây giờ có cánh tay non như cánh tay trẻ con ấy mà công lực lại hơn cả người rèn luyện nhiều năm.

Có lẽ chính vì nhờ vào linh dược mà Ngư Mụ mới có được nội lực kinh hồn như thế ấy.

Giang Hàn Thanh chưa đứng yên, bên kia Tôn Phi Loan, Chu Long Chu và Vệ Tinh Cô cũng vừa mới định tĩnh tinh thần, trong khi Ngư Mụ đang cơn lồng lộn, quả thật là cơn nguy đến trong đường tơ kẽ tóc.

Thình lình đang nhắm mắt dưỡng thần Đồng Uyển Như vùng thét lớn:

– Giang hiền, đệ, hãy lui lại ra sau.

Nàng phóng mình lên án ngang trước mặt Giang Hàn Thanh, mũi kiếm trong tay chĩa thẳng vào Ngư Mụ.

Không nói một tiếng nào, Ngư Mụ vùng phóng tới vung cây thiết trượng.

Đồng Uyển Như hất mạnh thanh trường kiếm.

Một tiếng dội đình tai điếc óc, lửa nhoáng như pháo bông.

Cả hai người đều dội ra sau, khoảng cách hơn hai trượng.

Họ không dùng thuận về binh khí mà họ dùng nội lực, chính vì thế cho nên cả hai đều thất sắc nhưng không ai tỏ vẻ kém thế hơn ai.

Bây giờ thì họ đang thủ thế, hình như không ai bằng lòng ra tay trước nữa, họ đã biết nội lực của nhau rồi.

Tôn Phi Loan nắm tay Chu Long Chu, toàn thân nàng run rẩy.

Chu Long Chu thấp giọng:

– Tôn thư thư, chị làm sao thế?

Tôn Phi Loan run giọng:

– Chu muội, chị sợ.

Nàng nói chưa dứt thì Ngư Mục đã thét lên một tiếng, thân ảnh bà ta nương theo cây thiết trượng phóng thẳng lên không.

Bây giờ thì trong tay chỉ còn thanh kiếm, cây thiết trượng đã cắm sâu và bỏ luôn trên mặt đất.

Khi Ngư Mục phóng lên thì Đồng Uyển Như cũng phóng lên, hai thanh kiếm lại chạm vào nhau lần nữa và hai người lại cũng dang ra.

Họ dang ra và chân họ chạm đất cùng một lúc và cả hai lại đứng yên.

Cả đến của hai người cùng rung lên phần phật.

Hình như cả hai cùng dùng sức quá nhiều, cho nên sắc mặt người nào cũng đều lộ ra vẻ mệt, tuy không ai nói một lời nào, nhưng rất dễ thấy rằng họ đang vận khí tụ công.

Thật lâu, Ngư Mục vụt cười khàn:

– Bé con, khá lắm.

Bà ta nói chưa dứt tiếng là thân hình lại phóng lên.

Đồng Uyển Như cũng phóng lên cùng một lúc.

Hai thanh kiếm lại chạm vào nhau.

Hai người lại dạt ra, nhưng bây giờ khi chân chạm đất, họ không còn chi trì kéo lại nữa, cả hai đều y như nhau, họ cùng thụt lùi hai bước mới đứng yên lại được.

Da mặt Ngư Mục tái mét, hơi thở dập dồn.

Chiếc khăn trên đầu Đồng Uyển Như rơi xuống, tóc nàng xập xỏa bờ vai, da mặt nàng cũng đã tái xanh.

Bây giờ thì chân lực đã hoàn toàn tổn hại, cả hai người không ai còn dám mạnh dạn để khởi thế công nữa.

Bọn Viên trưởng Lão, Vệ Thái Quân và Thiên Ninh Tử vẫn còn đang vận công dưỡng thần sau cú đánh đầu tiên mà họ bị Cửu Chuyển Huyền Âm chưởng của Ngư Mục làm tổn hao nguyên khí...

Giang Hàn Thanh có thể còn lâm trận, nhưng hấn dè dặt vì sợ làm kinh động Đồng Uyển Như và tạo thế bất lợi cho nàng.

Bây giờ thì đã định phận, bây giờ thì chỉ còn hơn thua ở chỗ ai phục hồi mau chậm.

Người nào phục hồi nhanh hơn là người đó thắng và chỉ còn một đường kiếm chót mà thôi.

Ngay trong lúc ấy Chu Long Chu vùng giật mạnh tay mà Tôn Phi Loan đang nắm và lao mình tới.

Tôn Phi Loan thẳng thốt kêu lên:

– Chu muội!

Nhưng đã trễ rồi.

Tay của Chu Long Chu đã hất lên chất bột trắng tinh.

Chân của Ngư Mục tung ra một đá.

Ngư Mục rú lên một tiếng ngã sóng soài trên mặt đất, bọt mép sùi ra, da mặt tím bầm bất động.

Chu Long Chu ôm bụng, máu từ trong miệng ứa ra.

Giang Hàn Thanh chạy lại bỗng xốc nàng lên, hơi thở của Chu Long Chu như ngọn đèn khô dù trước gió.

Nàng hé mắt nhìn Giang Hàn Thanh, môi nàng điểm nụ cười thỏa mãn và nàng nói thều thào:

– Giang Nhị công tử. Giang Lang tôi bằng lòng chết trong tay chàng, thiếp sẽ ghi đậm hình ảnh của chàng.

Giang Hàn Thanh rơi nước mắt:

– Chu muội. Chu muội đừng nói nữa để tìm cách trị thương.

Ngay lúc đó Đồng Uyển Như chạy lại, nàng ấn tay vào mạch môn của Chu Long Chu một lúc rồi ngừng mặt lên buồn bã nói với Giang Hàn Thanh:

– Chưa biết chắc sẽ ra sao, nhưng nếu sớm đưa về Lưu Hương Cốc thì có thể sẽ được nhiều thuận lợi.

Giang Hàn Thanh ôm lấy Chu Long Chu, hấn chột nghe lòng mình mềm nhũn.

Người con gái với tình yêu đơn phương âm thầm mãi cho đến khi sắp chết mới thốt ra lời, giá như nàng làm thỉnh luôn thì có lẽ nỗi khổ của hấn được ít hơn, bây giờ nàng đã nói ra, thái độ của nàng là thái độ cam phận, bằng lòng với tình yêu mà chỉ một mình nàng mang nặng.

Nàng nghĩ rằng nàng sẽ chết nên nàng mới mạnh miệng nói ra, nhưng nếu đúng như Đồng Uyển Như đã nói rằng nếu sớm về Lưu Hương Cốc thì có nhiều hy vọng thì sao? Thái độ của nàng sẽ như thế nào đối với tâm tình mà mình thổ lộ?

Chắc chắn là nàng thỏa mãn, vì chính mắt nàng trước khi hôn mê, nàng đã thấy sự đáp ứng đậm đà của Giang Hàn Thanh, chính khi nàng đã bất tỉnh rồi mà hấn vẫn còn ôm chặt trong lòng, chứng tỏ hấn cũng đã yêu nàng như nàng yêu hấn.

o O o

Tuy biết thầy mình đi vào con đường ác, tuy biết thầy mình cũng không thể dung tha cho mình, nhưng trước cái chết của Ngư Mục, Tôn Phi Loan nghe như lòng mình đứt ra từng đoạn, nàng chạy lại quỳ thụp xuống bên thầy kêu lên thê thiết:

– Sư phụ! Sư phụ!

Xà Cô Bà từ phía sau phóng tới nhưng thanh kiếm của Viên Trưởng Lão ghim trong thầy Yên Phi Quỳnh đã được rút ra.

Xà Cô Bà rú lên một tiếng là cuống họng đứt ra.

Trong khi đó, Vệ Thái Quân đang ngăn chặn Quế Cô Bà, hai người tận dụng kiếm thế phi Chi Lạc Diệp, thanh kiếm trong tay bà quét ngang thật mạnh.

Quế Cô Bà chợt nghe thân mình như bay bổng, đôi chân bị phạt ngang, bà ta vật xuống lăn lông lốc bên cạnh thầy Ngư Mục.

Cho đến khi Vệ Tinh Cô quay lại thì nàng phát giác Tôn Phi Loan đã sắp ngất đến nơi rồi.

Lúc ở Lưu Hương Cốc tuy vì đổ kỵ mà nàng hần học với Tôn Phi Loan nhưng sau khi lọt vào tay Ngũ Phượng Môn, thấy Tôn Phi Loan đã vì mình mà đi vào hổ huyết thì lòng nàng đã không còn bức bối, nàng đã theo Chu Long Chu mà gọi Tôn Phi Loan là Tôn thư thư...

Bây giờ thấy Tôn Phi Loan loạn choạng, lòng nàng chợt nghe như dao cắt, nàng chạy lại đỡ lấy và thê thiết kêu lên:

– Tôn thư thư...

Bao nhiêu chuyện xảy ra có trước có sau, nhưng vì liên tục quá nhanh nên gần như cùng một lượt, làm cho tất cả đều lúng túng không ai kịp nghĩ đến chuyện phải đối phó như thế nào.

Giang Hàn Thanh đang bồng Chu Long Chu trên tay, chợt thấy từ ngoài chạy vào một lão già lưng gù mặc đến màu tro, ông ta cúi đầu trước Đồng Uyển Như và nói:

– Thiếu chủ, Phi Đà Bằng Công Nguyên và đám thủ hạ hoàng y của hấn đều bị lão nô bắt cả rồi, xin thiếu chủ ban phát chút hồng ân.

Giang Hàn Thanh nhìn kỹ thì đúng là lão già chèo thuyền cho gã thư sinh áo

trắng là Đồng Nhược Băng ngày trước, và nếu có người nhìn biết thì cũng chính lão độc đầu với Đại cung chủ Biên Phi Phượng tại Tổng Đàn Ngũ Phượng Môn, lão chính là Thiết Bối Đà Long, người sư huynh của Phi Long Kiếm Khách.

Đồng Uyển Như gật đầu:

– Kê cầm đầu ác hại đã bị tiêu diệt, vậy phiên Đà lão hãy phế bỏ võ công của họ rồi thả họ về quê quán.

Thiết Bối Đà Long cúi đầu tuân lệnh quay ra.

Đồng Uyển Như gọi lại:

– Tuyết Vũ ở đâu?

Thiết Bối Đà Long đáp:

– Đang chờ thiếu chủ bên ngoài.

Đồng Uyển Như gật đầu:

– Được rồi, ta sẽ ra ngay.

Thiết Bối Đà Long đi ra rồi, Đồng Uyển Như quay lại nhìn Giang Hàn Thanh, vẽ mặt nàng u uất lạ lùng.

Nàng thấy đến lúc phải đi.

Nàng thầm nhủ:

– Giang lang, chúng ta kiếp này không nên duyên chồng vợ, nhưng hình bóng của chàng thiếp đã ghi đậm vào lòng. cầu nguyện cho chàng và Phi Loan, Chu Long Chu răng long đầu bạc.

Nàng cắn răng cố nhoẻn miệng cười:

– Giang hiền đệ, hãy lo liệu mà về Lưu Hương Cốc cho sớm, tôi ra ngoài một chút...

Nàng không dám đợi Giang Hàn Thanh hồi đáp nàng lật đật quay mặt qua phía khác và bước nhanh ra ngoài.

Nhưng ngay lúc ấy Vệ Tinh Cô vụt kêu lên:

– Giang Nhị công tử, Đồng thư thư, Tôn thư thư nguy kịch lắm rồi.

Giang Hàn Thanh rúng động, hấn bỗng Chu Long Chu chạy tới như bay.

Lúc bấy giờ chiến cuộc đã kết thúc, Viên Trưởng Lão, Vệ Thái Quân và Thiên Ninh Tử đều xúm lại vây quanh, họ không biết Tôn Phi Loan đã trúng phải độc châm.

Giang Hàn Thanh chạy lại, thấy Vệ Tinh Cô đang quỳ ôm Tôn Phi Loan và Tôn Phi Loan thì lơ dờ dôi mắt thất thần.

Giang Hàn Thanh điếng hồn, hấn cũng quỳ xuống một bên kêu lớn:

– Phi Loan! Phi Loan!

Hắn không nghe thấy Tôn Phi Loan hồi đáp, hắn run rẩy hỏi Vệ Tinh Cô:

– Vệ cô nương, Phi Loan bị thương nơi nào thế?

Vệ Tinh Cô rơi nước mắt:

– Không biết rõ, chỉ thấy Yên Phi Quỳnh ngã xuống thì Tôn thư thư cũng ngã theo, tôi gọi thì Tôn thư thư đã cứng miệng không nói được.

Nhưng ngay lúc ấy thì Tôn Phi Loan vụt bật thành tiếng nhưng tiếng của nàng hình như đã đờ và đứt quãng:

– Giang lang... thiếp không xong rồi... hãy giữ Đồng thư thư hãy giữ Đồng thư thư ở lại bên chàng.

Đồng Uyển Như đứng cau mày không nói .

Giang Hàn Thanh chảy nước mắt:

– Đồng tử tử, hãy cứu Phi Loan.

Đồng Uyển Như lấy bình thuốc trong mình ra, cạy miệng Phi Loan cho uống luôn một lượt ba hoàn.

Biết Đồng Uyển Như phải mất thời gian để trị thương cho Tôn Phi Loan và cần phải giữ gìn yên tĩnh nên Vệ Thái Quân gọi Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh Tử, ba người đi xê vào trong đại sảnh kiếm ghế nghỉ chân.

Đồng Uyển Như kéo tấm thảm lại gần, bảo Vệ Tinh Cô đặt Tôn Phi Loan nằm xuống rồi đưa tay ấn vào mạch môn nghe ngóng.

Nàng xem mạch hồi lâu rồi vạch đến Tôn Phi Loan nhổ mũi độc châm và kê miệng vào hút máu.

Sau khi rút bớt chất độc, nàng lại lấy ra một bình thuốc khác rịt chặt vết thương.

Giang Hàn Thanh vội hỏi:

– Đồng tử tử thương thế có hy vọng gì không?

Đồng Uyển Như đáp:

– Tôi đã áp dụng đúng phương pháp giải độc và cho uống gấp ba lần Hộ Tâm Đơn trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, chắc chắn độc chất không thể xâm phạm tim, nhưng phải về Lưu Hương Cốc để nhờ sư tra chất độc này thì mới mong giải được.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Nhưng đó là thứ ám khí gì?

Đồng Uyển Như đáp:

– Đây là một thứ xương mà tôi chưa hề nghe thấy.

Nàng ngần ngừ nói tiếp:

– Hiện tại có ba vị tiền bối ở đây, để hỏi xem ba vị có biết hay không?

Vệ Thái Quân cầm độc châm xem lối lâu rồi khẽ lắc đầu:

– Lão thân chưa hề thấy, chẳng hay Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh đạo trưởng có biết hay không?

Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh Tử xem xét, nhưng hai người cũng không biết lai lịch của độc châm.

Giang Hàn Thanh đâm quỳnh, hấn nói:

– Đồng tử tử, bây giờ phải làm sao?

Đồng Uyển Như nói:

– Độc chất đã bị thuốc làm cho tản khai, có thể nàng sẽ tỉnh lại trong giây phút, chờ khi tỉnh lại tôi hỏi xem, họa chẳng biết được.

Giang Hàn Thanh nghi hoặc:

– Có thể tỉnh được chăng?

Đồng Uyển Như nói:

– Độc chất tán khai, tự nhiên nàng còn phải ngủ một giấc ngắn, thế nào cũng tỉnh, chỉ có hỏi nàng thì mới biết được mà thôi, vì có lẽ đây là độc môn của Ngũ Phương Môn.

Nàng lấy ra một bình thuốc khác và nói tiếp:

– Còn một viên Tiểu Hoàn Đan Giang hiền đệ hãy cho nàng uống tiếp đi.

Giang Hàn Thanh bóp nát viên thuốc ra rồi dùng khí đan điền cho thuốc vào miệng Tôn Phi Loan.

Lúc bấy giờ Nã Vân và Cầm Nguyệt cũng đã vào tới, hai người ngồi bệt xuống cạnh Tôn Phi Loan kêu khóc thật là thê thiết.

Chờ cho Giang Hàn Thanh mớm thuốc cho Tôn Phi Loan xong rồi, Đồng Uyển Như bảo hấn đỡ Tôn Phi Loan nằm dốc trong lòng hấn để cho nàng mau hồi tỉnh.

Qua một phút sau, quả nhiên Tôn Phi Loan từ từ hé mắt.

Giang Hàn Thanh lật đặt kê miệng sát vào tai nàng gọi nhỏ:

– Phi Loan, hãy cố dưỡng thần để cho Đồng tử tử hỏi thăm căn bệnh, .

Tôn Phi Loan ứa nước mắt:

– Giang lang, không thể cứu được đâu, tuy nhiên, tôi vẫn còn được chút thì giờ, tôi muốn nói chuyện với Đồng thư thư.

Nàng với tay nắm lấy tay Đồng Uyển Như và ngập ngừng nói tiếp:

– Đồng tử tử, tôi không thể sống được đâu, nhưng mong chị hãy hứa với tôi một việc thì tôi mới yên lòng nhắm mắt...

Đồng Uyển Như nói:

– Tôn muội muốn tôi hứa chuyện chi?

Tôn Phi Loan nói:

– Tỷ tỷ, xin chị đừng bao giờ xa bỏ Giang lang, tôi biết vì tôi mà chị muốn trốn tránh, nhưng nay thì tôi khó lòng thoát khỏi, hy vọng cuối cùng của tôi là xin chị hãy hứa một lời.

Đổng Uyển Như rơi nước mắt:

– Tôn muội, đây là thứ độc châm gì, hãy nói cho chị lo liệu.

Tôn Phi Loan nói:

– Đây là thứ độc châm cực kỳ nguy hiểm, nó gọi là Phụ Cốt Châm thứ độc châm này năm xưa sư phụ đã từng hại không biết bao nhiêu hào kiệt võ lâm, không ngờ hôm nay lại đến phiên tôi.

Đổng Uyển Như nói:

– Thuốc giải của nó ở đâu?

Tôn Phi Loan lắc đầu:

– Không có thuốc giải.

Đổng Uyển Như nói:

– Tôn muội đừng lừa chị, không có thứ độc nào mà không có thuốc giải cả vì nếu không có thuốc giải thì không ai dám chế ra, người ta không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như thế vì chế nó là phải có trường hợp rủi ro. Hãy nói cho chị biết đi.

Tôn Phi Loan lắc đầu:

– Không, tôi nói thật, nhưng bây giờ chị hãy hứa đi, hứa với tôi đừng bỏ Giang lang, hứa đi...

Đổng Uyển Như nhìn Tôn Phi Loan rồi Giang Hàn Thanh, nàng ngẹn ngào không nói.

Vệ Tinh Cô rơi nước mắt:

– Đổng tỷ tỷ, chị hãy hứa cho Tôn thư thư vui lòng.

Đổng Uyển Như đỏ mặt dậm chân:

– Được rồi, tôi xin hứa bằng lòng theo ý của Tôn muội muội nhưng Tôn muội phải nói thuốc giải cho tôi.

Tôn Phi Loan nở nụ cười héo hắt:

– Đổng tỷ tỷ, em cảm ơn chị lắm.

Đổng Uyển Như hối thúc:

– Hãy nói thuốc giải cho chị biết đi.

Tôn Phi Loan thở ra:

– Năm xưa, khi luyện Phụ Cốt Châm, thật thì nó có thuốc giải, nhưng sư phụ tôi lại bảo rằng luyện độc mà còn kèm thuốc giải thì độc châm trở thành vô dụng, vì thế cho nên người định hủy thứ thuốc giải đó đi, cũng may trong lúc ấy có một vị sư muội của sư phụ tôi lại bảo rằng cần phải giữ thuốc giải ấy để sau này biết đâu môn đệ lỡ phạm nhầm thì khỏi phải mang điều ân hận là trở mắt nhìn môn đồ chịu chết. Vì thế cho nên sư phụ tôi mới bằng lòng trao thuốc giải cho người ấy giữ.

Đồng Uyển Như hỏi phăng:

– Người ấy là ai?

Tôn Phi Loan nói:

- Vị đó được gọi là Phi Thiên Hồ Thất Cô, nghe đâu đã thế phát quy y tại Thanh Tâm Am trên đỉnh Hoắc Sơn.

Đồng Uyển Như gật đầu:

– Tôi sẽ tìm ra người đó.

Tôn Phi Loan lắc đầu:

– Tỷ tỷ đừng đi, vì đã nhiều năm rồi người ấy không còn nghe tin tức gì nữa.

Đồng Uyển Như điếm nhanh vào Thùy Huyết của Tôn Phi Loan và nói với Giang Hàn Thanh:

– Giang lang hãy đưa tất cả ra hậu viện chờ tôi, tôi sẽ đi Hoắc Sơn và về ngay để cứu chữa cho kịp lúc.

Giang Hàn Thanh bảo Nã Vân, Cam Nguyệt đưa cả Tôn Phi Loan và Chu Long Chu ra hậu viện.

Sau khi Đồng Uyển Như đi rồi, Viên Trưởng Lão thấy đại địch đã diệt xong bèn từ giả Vệ Thái Quân trở về sơn động.

Riêng Vệ Thái Quân đã có thương lượng trước với Đơn Hiểu Thiên và Giang Thượng Phong về hậu sự của Giang Hàn Thanh và Vệ Tinh Cô nên cả hai bà cháu cùng ở lại chờ đợi Đồng Uyển Như trở lại.

o O o

Cho đến sáng ngày hôm sau, trời vừa dâm mây ngang là mọi người nghe tiếng hạc kêu vang và Đồng Uyển Như hối hả bước vào.

Giang Hàn Thanh đứng dậy hỏi nhanh:

– Có không, có thuốc giải không?

Đồng Uyển Như nói:

– Phi Thiên Hồ Thất Cô đã chết hồi mười năm về trước.

Giang Hàn Thanh ngồi bệt xuống ghế, nước mắt trào ra.

Đồng Uyển Như háy hần một cái thật dài rồi cười nói:

– Chà, nóng ruột vì người ngọc rồi phải không, không chết đâu mà sợ, có thuốc giải rồi đây nè.

Giang Hàn Thanh đứng phắt lên chụp lấy tay Đồng Uyển Như:

– Uyển Như có thật không!

Đồng Uyển Như nói:

– Cũng may vốn là Phi Thiên Hồ Thất Cô vốn là người tốt nên trước phút lâm chung đã trao thuốc giải cho môn đệ.

Vệ Thái Quân đứng dậy chấp tay:

– A di đà phật, quả thật trời còn thương người trong sạch.

Đồng Uyển Như nói:

– Như vậy bây giờ không cần phải về ngay Lưu Hương Cốc, hãy lo giải độc cho Phi Loan và trị nội thương cho Chu Long Chu rồi thông thả sẽ về sau.

Khi mọi người đang lo trị bệnh thì bên ngoài có một tiểu đạo cô xin vào ra mắt.

Vệ Tinh Cô đưa người ấy vào và trao thơ cho Đồng Uyển Như.

Vị tiểu đạo cô cúi đầu thi lễ:

– Đạo huynh tôi sai cầm thư này đến ra mắt Giang Nhị công tử.

Đồng Uyển Như nói:

– Chẳng hay đạo huynh là ai?

Vị tiểu đạo cô nói:

– Xin chư vị xem thư là rõ,

Nói xong vị tiểu đạo cô từ giả lui ra.

Giang Hàn Thanh xé thư ra liếc qua liền biến sắc.

Đồng Uyển Như vội bước tới xem lá thư vốn vẹn có hai hàng chữ:

Cung Hỉ Tân Hôn

Bên dưới ký tên: Ngọc Lan Đạo Cô bái thơ

Đồng Uyển Như nghiêm giọng:

– Không, Tôn muội bảo tôi ở lại thì Đào Ngọc Lan cũng không thể bỏ đi tu, cho dù chân trời góc bể tôi cũng quyết bắt nàng trở về.

Và nàng đưa tay ra hiệu cho Nã Vân, Cầm Nguyệt:

– Hãy theo giữ người tiểu đạo cô ở lại.

Nã Vân và Cầm Nguyệt tung mình ra cửa thật nhanh.

Chỉ mấy phút sau, vị tiểu đạo cô bị điệu trở vào và theo sau là Đào Ngọc Lan

nàng tuy đã mặc đến đạo bào nhưng tóc hãy còn xõa bờ vai. Họ đứng nhìn nhau ngập tràn nước mắt nhưng vành môi ai cũng nhẹ điểm nụ cười.

Bên ngoài ánh bình minh rọi sáng cả vùng rừng núi tiếng chim ríu rít từng bầy, ngàn cây vươn mình sống lại sau những đêm dài nặng trĩu.

Ngư Thương Sơn không còn là hang hùm miệng rắn, Ngư Thương Sơn bây giờ đã trở thành một tổ uyên ương.

Gió núi quyện lấy hương rừng ngào ngạt bay thoang thoảng khắp nơi.

hết

Việt Kiếm © 2001 – 2003